

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

לפני כבוד סגנית הנשיא, השופטת כרמלה האפט

התובע:

שגיא עובד

נגד

הנתבעים:

1.דין פרץ

2.תומר לוי – פסק דין מיום 10/1/23

3.לן2 בע"מ

4.אבי לן

5.שמעון גייגו – פסק דין מיום 11/5/22

6.עידן שיבאם

7.רוני קוקליצקי – פסק דין מיום 11/7/22

8.שי דנון – פסק דין מיום 21/2/22

פסק דין

בפניי תובענה בגין לשון הרע ובגין פגיעה בפרטיות.

האם פרסומי הנתבעים על אודות התובע עולים כדי לשון הרע? ככל שהתשובה לכך חיובית – האם פרסומי הנתבעים חוסים תחת אחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע? האם פרסומי הנתבעים עולים כדי פגיעה בפרטיות התובע, והאם פרסומים אלה חוסים תחת אחת ההגנות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות?

ובתשובה;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

פרסומי הנתבעים 1, 3-4 עולים כדי לשון הרע, אך חוסים תחת ההגנה הקבועה בסעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, ותחת ההגנה הקבועה בסעיף 18(ו) לחוק הגנת הפרטיות.

פרסומי הנתבע 6 אינם עולים כדי לשון הרע, אך לו היה נקבע אחרת, לא היו חוסים תחת הגנה כלשהי הקבועה בחוק לשון הרע.

הנתבע 6 לא פגע בפרטיות התובע.

רקע

1. התובע הוא שוטר במשטרת ישראל ובזמנים הרלוונטיים לתובענה שימש בתפקיד סייר עירוני בדרגת רס"ר.

עיקרי טענות הצדדים

2. התובע טוען כי פרסומי התובעים ברשת החברתית "פייסבוק" (להלן: "פייסבוק") עולים כדי לשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), וכן מהווים פגיעה חמורה בפרטיותו לפי חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

התובע מוסיף וטוען כדלקמן:

3. הוא עצמו נחשב שוטר מוערך, נאמן ומסור מזה כעשר שנים, אשר לאחרונה נבחר כשוטר מצטיין והועלה בדרגה.

4. בין הימים 26/1/2021-27/1/2021, שעה שעבד במשמרת לילה בעיר רמת גן, הוא קיבל דיווח מניידת אחרת, על אודות שני אופנוענים אשר "משתוללים ועושים רעש". הוא הבחין בנתבעים 1-2 מגיעים לכיוונו וחסם אותם באמצעות ניידת המשטרה. כאשר יצא מהניידת, הנתבע 2 נמלט, תוך שהוא נוסע ברמזור אדום. ניידת נוספת שהייתה במשמרת, המשיכה במרדף אחר הנתבע 2.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

5. הנתבע 1 ניסה לברוח, אך ללא הצלחה. הוא ביקש מהנתבע 1 להציג רישיונות, אלא שהנתבע 1 סירב לשתף פעולה, ולא דיבר בנועם (בלשון המעטה). רק לאחר שהבהיר לו כי הוא "יוריד" את האופנוע שלו מהכביש, החל הלה לשתף פעולה.

6. לאחר בדיקת תקינות האופנוע של הנתבע 1, נמצאו על ידו ליקויים באופנוע, ולכן האופנוע הורד מהכביש ל-48 שעות, והנתבע 1 קיבל הזמנה לבדיקה חוזרת, וכן קיבל דו"ח על סך 1,000 ₪ בגין הליקויים, דו"ח בסך 350 ₪ בגין רעש ממערכת הפליטה של האופנוע, ודו"ח בסך 500 ₪ בגין הפרת סגר בתקופת מגפת הקורונה.

7. בשלב מסוים החל הנתבע 1 לתעד את המתרחש באמצעות הטלפון הסלולרי שהיה ברשותו, כאשר הוא עומד על הכביש, ולא נענה לבקשותיו (בקשות התובע) לעמוד על המדרכה. על כן, קיבל הנתבע 1 דו"ח נוסף בגין עמידה על הכביש שלא לצורך תפקיד.

8. ביום 27/1/2021, בעת סיום המשמרת בסביבות השעה ארבע לפנות בוקר, התובע גילה כי הנתבע 1 פרסם רשומה (post) פוגענית בפרופיל הפייסבוק שלו על אודותיו, המכילה דברי שקר וכזב במטרה להשפילו בעיני הבריות ולעשותו מטרה לשנאה וללעג; לבזותו בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; ולפגוע במשלח ידו – כל זאת עת היה בתפקיד (להלן: "הפוסט"). אל הפוסט צורפו סרטונים שצילם הנתבע 1. הפוסט זכה, לאחר כ-14 שעות בלבד, למאות חיבובים (like), מאות תגובות ומאות שיתופים. בסמוך למועד הגשת התובענה, הפוסט זכה ל-947 חיבובים, 1,200 תגובות ו-840 שיתופים.

לשון הפוסט:

"תכירו את כבוד השוטר שגיא עובד הבוחן תנועה. אני בדרך הביתה להרצליה מרמת גן אחרי יום עבודה. ניידת אכיפה עירונית עוצרת מולי! (הכוונה שהניידת מגיעה מנתיב השני שמולי). בזמן שאני עומד ברמזור אדום. השוטר ביקש ממני פרטים מזהים, כמובן שאני מביא לו את הכל ונוהג לפי הכללים וכללי התנועה, אחרי זה הוא נותן לי דו"ח 1000 שקל על הורדת האופנוע מהכביש בגלל רעש. שתבינו שהאופנוע נקנה שבוע שעבר מהחברה וככה הוא מגיע. שום דבר לא הוחלף!

הוא נתן לי עוד דו"ח של 500 שקל על זה שאני לא בעיר מגוריי ואני בכלל הייתי בדרך לשם אחרי יום עבודה! בנוסף הוא נתן לי עוד דו"ח של 250 שקלים על זה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

שהמראות באופנוע לא תקינות, ועוד הוא נתן לי דו"ח של 300 שקלים על זה שעמדתי על הכביש בשביל לשתף איתו פעולה מתי שהוא בדק איתי את האופנוע!!! [תיג של משטרת ישראל – כ.ה] משטרת ישראל בבקשה לבדוק עם העובדים, נותנים מדים לבן אדם הלא נכון!!! למה לתת דו"ח על סך 2050 שקלים שבסופו של דבר על כלום?? למה כל הכאב ראש והעגמת נפש הזאת מלכתחילה?? שגיא עובד אני בהחלט מאחל לך רעות אבל אתה הבאת את זה על עצמך. שיהיה לכולנו לילה טוב."

9. לאחר כ-15 שעות שונה מעט לשון הפוסט, באופן שבו הוחלפו המילים "אני בהחלט מאחל לך רעות" במילים "שתהיה בריא ואין ספק ש...".

10. הפוסט זכה כאמור לתגובות ולשיתופים רבים, לרבות בפלטפורמות רבות נוספות, והיקף החשיפה שלו יצא משליטה.

11. הנתבעים 3-4, העומדים מאחורי עמוד הפייסבוק "סטטוסים מצייצים", הפיצו את הפוסט בעמוד זה, אשר זכה שם לחשיפה של למעלה מ-1,900 חיבובים, 1,500 תגובות ו-260 שיתופים (להלן: "פרסום הנתבעים 3-4").

על הנתבעים 3-4 חלה אחריות מוגברת לנוכח קהל העוקבים הרב של העמוד "סטטוסים מצייצים" (למעלה מ-850,000 עוקבים). חרף זאת, הנתבעים 3-4 שיתפו את הפוסט מבלי לברר את מלוא הפרטים העומדים מאחוריו, הכל במטרה להשפילו בעיני הבריות, לעשותו מטרה לשנאה וללעג; לבזותו בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; וכדי לפגוע במשלח ידו.

12. הנתבע 6 פרסם כנגדו (כנגד התובע) תגובות פוגעניות, בתגובה לפוסטים בגנות התובע ברחבי הפייסבוק, וזאת תחת הפרופיל Idan Levi. כך, פרסם הנתבע 6 בקבוצת הפייסבוק "פשפשוך – אופנועים וקטנועים" את התגובות הבאות:

"זה החלאה חברים לשתףףף כמה שיותר" (בצירוף תמונת הפרופיל של התובע).

"מעלה שוב שתבינו שגם לחבר שלי הוא עשה נתן לו דוחות של 3 אלף פלוס הורדה ואישור של חצי שעה להגיע לבית כאילו בבוקר זה לקחת תרכב בגרר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

תיזהרו ממנו להוציא מצלמה ישר ולצלם שגיאת עובד השם של הבן שרמוטה
לשתף חברים כמה שאפשר שהפוסט הזה יגיע לאלף שיתופים ולהצינור"

"זה האמא של הבני שרמוטות זה זיין את חבר שלי על כלום צילמתי אותו עשה
לו בכוונה התחיל לעשות איתו מלחמות יעני מי יזיין את מי יותר על רעש הוא
אומר לו על חלונות שבכלל לא כהים פנסים במצב לבן בקיצור נתן לו איזה
ארבע דוחות והורדה מהכביש 3 ומשהו אלף שקל מצרף סירטון של הבן
שרמוטה"

"תראה הבן שרמוטה הוא שנתן 3 אלף שקל דוחות איך הואלך [כך במקור.
כ.ה.] הורדה על כלום אמר לך עכשיו גם על הסיגרייה שזרקת עוד 500 שקל בן
שרמוטה צריך לעשות לו שיימינג בכל הרשתות"

"המשכנו אצלו בפוסט שלו על הקיר כולם כבר שם חברים"

בנוסף, בתגובה לפוסט בגנות התובע, הנתבע 6 צירף את תמונת הפרופיל בחשבון הפייסבוק של
התובע.

כמו כן, פרסם הנתבע 6 תגובה לפוסט שפרסם התובע בפרופיל הפייסבוק האישי שלו, שזו לשונה:
"מדוייק שגיאת עובד אתה חלאה המין האנושי".

(להלן יחד: "פרסומי הנתבע 6").

13. הנתבע 6 פרסם אפוא על אודותיו שקרים ובדיות תוך הפצת דברי בלע וכזב, במטרה
להשפילו בעיני הבריות, לעשותו מטרה לשנאה וללעג; לבזותו בשל מעשים, התנהגות או תכונות
המיוחסים לו; וכדי לפגוע במשלח ידו.

14. הפוסט, פרסום הנתבעים 3-4 ופרסומי הנתבע 6 (להלן יחד: "הפרסומים") מהווים לשון
הרע, כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

15. לנתבעים לא קמה הגנת "אמת הפרסום". בנוסף, הפרסומים אינם מתיישבים עם עיקרון תום הלב והם אינם בגדר הבעת דעה. על כן, לנתבעים לא תקום הגנה מן ההגנות הקבועות בסעיפים 13, 14 ו-15 לחוק איסור לשון הרע, על סעיפי המשנה שבהם.

16. בית המשפט העליון קבע כי להבדיל מפעולת החיבוב (לייק) ברשת פייסבוק, שאיננה מהווה פרסום לעניין חוק איסור לשון הרע, פעולות התגובה והשיתוף מהוות פרסום לעניין חוק זה.

17. הפרסומים מהווים גם פגיעה בפרטיות התובע מכוח חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, ובפרט מכוח סעיפים 2(4), 2(9), 2(10), 2(11) לחוק זה. לנתבעים לא קמה הגנה כלשהי מבין אלו הקבועות בחוק הגנת הפרטיות.

18. הפרסומים פורסמו באופן שבו הם פומביים וחשופים לכל, ועל כן נחשפו בפני אינספור אנשים. הפרסומים שותפו בקבוצות רבות ובמדיות נוספות כגון אפליקציית WhatsApp. בנסיבות אלה, ניתן להניח מהו היקף הנזק שנגרם לו ולשמו הטוב כתוצאה מהפרסומים. הוא נאלץ להתמודד ולשמוע על הפרסומים שוב ושוב בין היתר מקהל חבריו מבית וחבריו לעבודה, והוא חש חוסר נוחות והשפלה יומיומית מכך.

19. הפרסומים מהווים פגיעה לא רק בו עצמו אלא גם במשטרת ישראל, ובכלל זאת פוגעים באמון הציבור במערכת אכיפת החוק. על כן, לפרסומים השלכות רחבות היקף.

20. הפרסומים נעשו מתוך כוונת זדון ו/או נקמה, ולכן יש לחייב את הנתבעים בכפל פיצוי בגין לשון הרע ובגין פגיעה בפרטיות.

21. מכלל האמור מבקש התובע סעדים כדלקמן:

א. להורות לנתבעים לפרסם תיקון לפרסום כ"הודעת התנצלות" (בכפוף לאישור נוסח על ידי התובע) בכל מקום בו פורסמו הפרסומים, וזאת בהיקף ובנוסח שבית המשפט ימצא לנכון, ואשר יהלמו את חומרת הפרסומים.

ב. לחייב את הנתבע 1 לשלם לתובע סך של 200,000 ₪.

ג. לחייב את הנתבעים 3-4 לשלם לתובע סך של 300,000 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

- ד. לחייב את הנתבע 6 לשלם לתובע סך של 100,000 ₪.
- ה. לאסור על הנתבעים להמשיך ולפרסם את הפרסומים המהווים לשון הרע.
- ו. לחייב את הנתבעים למחוק כל אזכור ו/או תמונה ו/או סרטון ו/או פוסט ו/או תגובה וכיוצא באלה, המתייחסים לתובע, בפייסבוק ובכל רשת חברתית ומדיה אחרת.
- ז. בכפוף לשיקול דעת בית המשפט, בהתאם לסעיף 7(א) לחוק איסור לשון הרע, במקרה בו ניתן להוכיח כי הייתה כוונה לפגוע, יש לחייב את הנתבעים בכפול פיצוי ללא הוכחת נזק, בגין כל פרסום בנפרד.
- ח. בכפוף לשיקול דעת בית המשפט, בהתאם לסעיף 29א(ב)(2) לחוק הגנת הפרטיות, במקרה בו ניתן להוכיח כי הייתה כוונה לפגוע, יש לחייב את הנתבעים בכפול פיצוי ללא הוכחת נזק, בגין כל פגיעה.
- ט. ליתן כל סעד אחר אשר יראה לבית המשפט נכון וצודק בנסיבות העניין.
- י. לחייב את הנתבעים בהוצאות, שכ"ט, ריבית ומע"מ.
22. מנגד, טוען הנתבע 1 כי מדובר בתביעת סרק מופרכת, נעדרת עילת תביעה.
- הנתבע 1 מוסיף וטוען כדלקמן:
23. הוא הנו צעיר נורמטיבי ללא עבר פלילי, מתגורר בהרצליה בבית הוריו, סטודנט לייעוץ פיננסי.
24. ביום 27/1/2021 בשעות הלילה המאוחרות, עת חזר מעבודה בתחום השליחות בזמן מגפת הקורונה, התובע התפרץ אליו מנתיב נגדי בעודו נוהג בניידת של עיריית רמת גן, וזאת כשהוא עצמו (הנתבע 1) עומד ברמזור אדום. כבר בתחילה החל התובע לתקוף אותו, עת הוציא עליו את תסכולו מפני שרוכב אופנוע אחר שעמד ברמזור, המשיך בנסיעה וברח, חרף קריאותיו של התובע. הוא עצמו לא ניסה לברוח. התובע איים עליו כי אם לא יאמר לו מיהו רוכב האופנוע שברח, הוא ייתן לו דו"חות רבים. ואכן, התובע נתן לו ביום זה ארבעה דו"חות בגין אירוע אחד.
25. התובע סיכן חיי נהגים רבים ואת חייו שלו, כאשר חצה צומת כנגד כיוון התנועה, בניגוד לתקנות התעבורה, והחנה את הניידת בה נהג בצורה מסוכנת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

26. האופנוע שלו עצמו היה חדש ונקנה ישירות מהסוכנות. הוא רכש אותו מספר שבועות לפני האירועים האמורים, יחד עם כל האישורים הנדרשים.
27. התובע עיכב אותו לזמן ממושך וביקש ממנו להראות לו פרטים על גבי האופנוע. לשם כך לא הייתה לו ברירה אלא לעמוד על הכביש. על כן, לא ברור מדוע קיבל דו"ח על כך שעמד על הכביש, עת עשה זאת לבקשת התובע.
28. כאשר הבין כי התובע מחפש בכל דרך לתת לו עוד ועוד דו"חות ומתנהג בצורה שאיננה הולמת איש משטרה, הוא (הנתבע 1) החל לצלם את התובע באמצעות מכשיר הטלפון שלו. התובע ידע כי הוא מצלם אותו ולא התנגד לכך, ואף אמר לו להמשיך לצלם.
29. למחרת היום, מתוך ייאוש ותסכול, הוא פרסם את הסרטון בפייסבוק, על מנת לדעת ולקבל ייעוץ האם פעל נכון והאם התובע התנהל כראוי. לא ברור כיצד הפוסט מהווה לשון הרע. הפוסט מהווה דיווח אמת שלו. בחלוף 2-3 שעות מעת פרסום הפוסט, הוא תיקן את הפוסט, והחליף את המילים "מאחל רעות" ב"תהיה בריא", וזאת על מנת שהתובע לא יפגע מהמילים "מאחל רעות", אשר כשלעצמן אינן מהוות לשון הרע.
30. בא כוחו הקודם של התובע פנה אליו ודרש ממנו למחוק את הפוסט. בחלוף כ-14 שעות מרגע פרסום הפוסט הוא ראה כי במקום לסייע לו בעצות, קיללו הגולשים את התובע. על כן, החליט למחוק את הפוסט, אשר מטרת פרסומו לא הייתה שיימינג, ולראייה – אין בו כל לשון הרע.
31. הפוסט והסרטונים שצורפו אליו, אינם מעליבים, אינם פוגעניים ואינם מכפישים את התובע. הוא לא אמר דבר בגנות התובע. הסרטון צולם במרחב הציבורי והוא מהווה תיעוד בלבד.
32. הלכת בית המשפט העליון קובעת כי בעל הפרסום איננו אחראי לשיתופים של הפרסום, ולתגובות לפרסום.
33. אשר על כן, מתבקש בית המשפט לדחות את התביעה כנגדו ולחייב את התובע בהוצאות משפט, לרבות שכר טרחת עו"ד ומע"מ.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

34. הנתבעים 3-4 טוענים כי בפוסט אין כל לשון הרע, כי מדובר בתיאור עובדתי ונכון של אירועים אותם מאשר התובע בכתב התביעה, ומכל מקום כי הם אינם נושאים באחריות כלשהי לתוכן הפוסט.

הנתבעים 3-4 מוסיפים וטוענים כדלקמן:

35. הנתבע 4 מנהל את עמוד הפייסבוק "סטטוסים מצייצים" ולו כ- 863,000 עוקבים. הנתבע 4 סבור כי תופעת "שיטור היתר", שקנתה לה שביטה במחוזותינו, ראויה לביקורת ציבורית, ומכאן הפרסום. גישת התובע לפיה יש להשתיק את חופש הביטוי, מסוכנת ואין לתת לה יד.

36. לנתבעת 3 אין כל קשר לעמוד הפייסבוק "סטטוסים מצייצים".

37. ביום 29/3/2011 פרסמה משטרת ישראל נוהל "רישום של יותר מדו"ח אחד כלפי המשתמשים בדרך" (להלן: "הנוהל"). בסעיף ב(1) לנוהל נקבע כי "במקרה שעבר המשתמש בדרך מס' עבירות ככלל, ירשם דו"ח אחד על העבירה החמורה ביותר". עוד קובע הנוהל כי במקרים קיצוניים וכאשר מדובר בעבירות חמורות מאוד, על השוטר לפעול בהתאם לנוהל ולבקש אישור לרישום הדו"ח הנוסף מקצין ממונה. אין בידיעת הנתבעים 3-4 האם הנוהל עודנו בתוקף, אך מכל מקום, יש חשיבות להביאו כאן, על מנת להראות כי גם משטרת ישראל עצמה ערה לתופעת שיטור היתר וניסתה להתמודד עמה.

38. התובע לא ציין בכתב התביעה, כי שלח לנתבעים 3-4 מכתב התראה, בעקבותיו הוסר פרסום הנתבעים 3-4. בהתאם לפסיקה, חל בענייננו "נוהל הודעה והסרה", על פיו מקום בו הוסר הפרסום, אף שלא היה בו מלכתחילה ולו שמץ של לשון הרע, כי אז נשמטה עילת התביעה של התובע ביחס לנתבעים 3-4, ובוודאי בכל הנוגע לפרסומי גולשים בעמוד הפייסבוק "סטטוסים מצייצים".

39. היותו של התובע שוטר מצטיין, כנטען על ידו, איננה גורעת מהזכות לבקר אותו, ומן הראוי לצפות משוטר מצטיין שידע לקבל בהבנה ביקורת על התנהלותו, גם אם הוא סבור שזו איננה מוצדקת.

40. התובע פרסם בתאריך 8/7/2020 פוסט בעמוד הפייסבוק שלו, שם העיד על עצמו כי הוא מבצע "שיטור יתר", אולם הבהיר כי הוא עושה זאת למען הציבור. פוסט זה גרר מאות חיבובים ועשרות תגובות, חלקן קשות ביותר כנגד התובע, אלא שהתובע, עד למועד הגשת התובענה, לא טרח להסיר אותן, בהיותן תומכות באג'נדת "הגיבור המעונה" אותה הוא מבקש לקדם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

41. כאמור, הפוסט ופרסומי הנתבעים 3-4 אינם מהווים לשון הרע, ואפילו הייתה בגינם עילת תביעה בגין לשון הרע, הרי הנתבע 3, האחראי לשיתוף, נהנה מן ההגנות הקבועות בסעיף 14 ובסעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, וכן מההגנות הקבועות בסעיף 18(2)(ו) ובסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות.
42. על כן, מתבקש בית המשפט לדחות את התביעה ולחייב את התובע לשלם לנתבעים 3-4 הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד.
43. הנתבע 6 טוען כי פרסומי הנתבע 6 אינם בגדר לשון הרע, ומכל מקום כי עומדות לו הגנות מכוח חוק איסור לשון הרע.
- הנתבע 6 מוסיף וטוען כדלקמן:
44. הנתבע 6 סובל מנכות רפואית ותפקודית בשיעור של 100%, והוא מתקיים מקצבת נכות המשולמת לו על ידי המוסד לביטוח לאומי.
45. הוא לא יזם את פרסום הפוסט, אלא רק הגיב לו. מדובר בתביעה בררנית שכן לפוסט היו מגיבים רבים נוספים אשר לא נתבעו.
46. פרסומי הנתבע 6 אינם מהווים לשון הרע. המבחן לצורך הקביעה האם מדובר בלשון הרע הנו מבחן אובייקטיבי. לא תחושת האדם הנעלב היא אמת המידה, אלא הסבירות האובייקטיבית שהעלבון יביא לידי אחת התוצאות או ההשלכות שפורטו בחוק איסור לשון הרע.
47. בפסיקה נקבע, כי מקום בו הפרסום נעשה כנגד עובד ציבור, הזכות לחופש הביטוי מתחזקת ומתעצמת למול הזכות לשם טוב. נקבע כי באיזון בין השם הטוב של אנשי ציבור ושל גופים ציבוריים לבין חופש הביטוי של הנתבע, שומה על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בטרם הטלת חבות משפטית, ולייחס לחופש הביטוי משקל מיוחד.
48. עומדת לו (לנתבע 6) הגנה מכוח סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, שכן פרסומי הנתבע 6 הנם אמת לאמיתה. התובע רשם לחברו של הנתבע 6 דו"חות בסכום כולל של למעלה מ-3,000 ש"ח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

ללא הצדקה ואך ורק משיקולי נקם. מתגובות הגולשים הרבות לפוסט ניתן ללמוד כי התובע נהג כלפי אנשים רבים באותו האופן, וכי אין המדובר במקרה בודד או בצירוף מקרים.

49. עומדת לו גם הגנה מכוח סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, שעה שפרסומי הנתבע 6 פורסמו בתום לב מוחלט. הוא פרסם את הדברים מדם ליבו, מתוך כאב, פגיעה ותסכול מהתנהלות התובע. הוא לא ביקש אלא למלא את חובתו המוסרית כאדם מודאג ולהזהיר את הציבור מפני התובע. הוא לא ביקש לפגוע בשמו הטוב ו/או בפרנסתו של התובע, בטח שלא בזדון כפי הנטען.

50. פרסומי הנתבע 6 הנם בבחינת "זוטי דברים", לאור המשקל המועט שניתן לעתים קרובות להתבטאויות במסגרת פוסטים ותגובות באינטרנט.

51. עומדת לו הגנה מכוח סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות. הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת כי הפרסום עלול להגיע לכדי פגיעה בפרטיות, והייתה מוטלת עליו חובה חוקית, מוסרית וחברתית לפרסם את הדברים על אודות התנהלות התובע. בנוסף, בפרסומי הנתבע 6 היה עניין ציבורי רב.

52. במסגרת פסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק מכוח חוק איסור לשון הרע, יש להביא בחשבון גם את הפגיעה בפרטיות ואת עוגמת הנפש אשר נגרמה לנפגע. מכאן, כי התובע איננו יכול לדרוש פיצוי הן מכוח חוק איסור לשון הרע והן מכוח חוק הגנת הפרטיות, שהרי מדובר בכפל פיצוי בגין נזק יחיד.

המסגרת הראייתית

53. מטעם התובע העידו הוא עצמו (תצהיר עדות ראשית מטעמו סומן, ת1); ומר עידן יהודה אור (ת/2).

54. מטעם הנתבע 1 העיד הוא עצמו (נ/2).

55. מטעם הנתבעים 3-4 העיד הנתבע 4 (נ/1).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

56. מטעם הנתבע 6 העיד הוא עצמו (נ/3).

57. אתייחס לעדויות ולראיות שהוגשו מטעם הצדדים במסגרת הדין שלהלן, בהתאם לדרוש.

דין

הנתבע 1

למען הנוחות, אביא שוב את הפוסט כלשונו:

"תכירו את כבוד השוטר שגיא עובד הבוחן תנועה. אני בדרך הביתה להרצליה מרמת גן אחרי יום עבודה. ניידת אכיפה עירונית עוצרת מולי! (הכוונה שהניידת מגיעה מנתיב השני שמולי.) בזמן שאני עומד ברמזור אדום. השוטר ביקש ממני פרטים מזהים, כמובן שאני מביא לו את הכל ונוהג לפי הכללים וכללי התנועה, אחרי זה הוא נותן לי דו"ח 1000 שקל על הורדת האופנוע מהכביש בגלל רעש. שתבינו שהאופנוע נקנה שבוע שעבר מהחברה וככה הוא מגיע. שום דבר לא הוחלף!

הוא נתן לי עוד דו"ח של 500 שקל על זה שאני לא בעיר מגוריי ואני בכלל הייתי בדרך לשם אחרי יום עבודה! בנוסף הוא נתן לי עוד דו"ח של 250 שקלים על זה שהמראות באופנוע לא תקינות, ועוד הוא נתן לי דו"ח של 300 שקלים על זה שעמדתי על הכביש בשביל לשתף איתו פעולה מתי שהוא בדק איתי את האופנוע!!! [תיג של משטרת ישראל – כ.ה] משטרת ישראל בבקשה לבדוק עם העובדים, נותנים מדים לבן אדם הלא נכון!!! למה לתת דו"ח על סך 2050 שקלים שבסופו של דבר על כלום?? למה כל הכאב ראש והעגמת נפש הזאת מלכתחילה?? שגיא עובד אני בהחלט מאחל לך רעות אבל אתה הבאת את זה על עצמך. שיהיה לכולנו לילה טוב."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

האם הפוסט הנו בגדר לשון הרע

המסגרת הנורמטיבית – חוק איסור לשון הרע

58. סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"פרסום לשון הרע לאדם או יותר זולת הנפגע תהא עוולה אזרחית, ובכפוף להוראות חוק זה יחולו עליה הוראות הסעיפים 2(2) עד 15, 55ב, 58 עד 61 ו- 63 עד 68 לפקודת הנזיקים האזרחיים, 1944".

"פרסום" מוגדר בסעיף 2 לחוק באופן הבא:

"2. (א) פרסום, לענין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות –
(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע."

59. "לשון הרע" מוגדר בסעיף 1 לחוק כדלקמן:

"1. לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –
(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

60. באשר לאופן הבחינה האם פרסום מסוים כולל בחובו לשון הרע, יפים הדברים שנקבעו בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (פורסם בנבו, 8/2/2012, פסקה 84 לפסק דינו של כב' המשנה לנשיאה [כתוארו אז] השופט א' ריבלין) (להלן: "עניין דיין"):

"כאשר פונה בית המשפט לבדוק האם פרסום מסוים כולל בחובו לשון הרע עליו לבחון את הפרסום בכללותו. משמעות הפרסום נבחנת לא רק על סמך המילים המדויקות שבהן השתמש המפרסם, אלא גם אל מול הנסיבות החיצוניות הסובבות את הפרסום (ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 300 (1977) (להלן: עניין ע"א חברת החשמל); ע"א 5653/98 פלוס נ' חלוץ, פ"ד נה(5) 865, 874-876 (2001) ראו גם: (Damon v. Moore, 520 F.3d 98 105-06 (1st Cir. 2008)).

'המובן הטבעי והרגיל של המילים יימצא לעתים במובן המילולי כפשוטו ולעתים במסקנות מבין השורות. אל המובן הטבעי והרגיל של מילים אין להגיע תוך בידודן וניתוקן מהקשרן אלא נהפוך הוא, יש לראותן על רקע הכללי בו הובאו ובהקשר הדברים בו פורסמו' (ע"א חברת החשמל, בעמ' 300).

זאת ועוד, קיומה של לשון הרע נבחן במנותק משאלת אמיתות תוכן הפרסום (עניין אפל, עמוד 617). פרסום יכול שיהיה אמת לאמיתה, ועדיין אם יש בו כדי להשפיל או לבזות – ייחשב הוא ללשון הרע. בשלב זה, אין חשיבות כאמור גם למניע או לכוונה שעמדה מאחורי הפרסום (עניין אפל, בעמ' 17; ע"א חברת החשמל, בעמ' 300-301, 293). ודוק – חוק איסור לשון הרע נועד להתמודד עם הפגיעה שנגרמת לאדם כתוצאה מירידת מעמדו וערכו בעיני הבריות. אין הוא נועד למנוע, להבדיל, פגיעה ברגשותיו של מי שרואה את עצמו נפגע מהפרסום (ראו עניין בכרי, בפס' 35 לפסק דינו של השופט דנציגר).

זאת ועוד, לצורך הכרעה האם פרסום מסוים מהווה לשון הרע, יש להפעיל מבחן אובייקטיבי. יפים בהקשר זה הדברים שנקבעו בע"א 466/83 אג'מיאן שאהה, ארכיהגמון בכנסיה הארמנית בירושלים נ' הארכיהגמון יגישה דרדריאן (פורסם בנבו, 1986, פסקה 7 לפסק דינו של כב' השופט דב לוי):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

"המבחן, שבאמצעותו ייקבע אם אכן דברים מסוימים שפירסם פלוני עלולים להוות לשון הרע כלפי אדם פלמוני, אינו מבחן סובייקטיבי. המבחן הוא אובייקטיבי במהותו, לאמור: לא קובע, מה חושב הנתבע המרגיש עצמו נפגע. אלא הקובע הוא, כיצד עלולה החברה לקבל את הדבר שבאותו פירסום..."

ומן הכלל אל הפרט – האם הפוסט מהווה לשון הרע

61. הפוסט עולה כדי "פרסום" כהגדרתו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע.

62. לאחר שעיינתי בתוכן הפוסט, אני סבורה כי מהותו הנה קריאתו של הנתבע 1 אל משטרת ישראל "לבדוק את עובדיה" שכן היא נותנת "מדים לבן אדם הלא נכון", וזאת מאחר שהנתבע נתן לנתבע 1 דו"חות על סך 2,050 ₪ שבסופו של דבר על כלום". דהיינו, הנתבע 1 טוען במסגרת הפוסט, כי התובע איננו מבצע כראוי את תפקידו כשוטר. טענה זו עלולה לפגוע במשלח ידו או במשרתו של התובע, ועל כן הפוסט כולל בחובו לשון הרע מכוח סעיף 3(1) לחוק איסור לשון הרע. טענה זו אף עלולה לעשות את התובע מטרה לבוז ולשנאה מצד הציבור, כאמור בסעיף 1(1) לחוק איסור לשון הרע, בהיותו נותן, לכאורה, דו"חות שווא.

63. אגש עתה לבחון האם הפוסט חוסה תחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע.

האם הפוסט חוסה תחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע

64. פרק ג' לחוק איסור לשון הרע כולל שלושה מצבים בהם תהיה למפרסם הגנה מפני אחריות בגין פרסום לשון הרע: פרסומים מותרים; הגנות מפני אחריות אזרחית או פלילית; והקלות בגזירת הדין או בפסיקת הפיצויים.

65. בענייננו, הנתבע 1 טוען בסיכומיו כי על החלק העובדתי של הפוסט, דהיינו החלק המתאר את התרחשות העניינים מנקודת מבטו, חלה הגנת אמת הפרסום מכוח סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע; ואילו על חלקו השני של הפוסט, בו הוא מלין על התנהגות התובע כפי שפורטה בחלק העובדתי – חלה הגנת הבעת דעה בתום לב מכוח סעיפים 15(4) ו-15(6) לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

66. עיון בכתב ההגנה שהוגש מטעם הנתבע 1 מלמד, כי לא הועלתה בו טענה כלשהי בדבר תחולתן של הגנות כלשהן על פרסום הפוסט. טענה זו הועלתה לראשונה מטעם הנתבע 1 רק בסיכומים שהוגשו במשותף מטעם הנתבעים 1, 3 ו-4, בהם נטען כי פרסום הפוסט חוסה תחת ההגנות הקבועות בסעיפים 14, 15(4) ו-15(6) לחוק איסור לשון הרע. על כן, מדובר בהרחבת חזית. יחד עם זאת, בכתב ההגנה מטעם הנתבעים 3-4, עלו טענות בנוגע לתחולת הגנות אלה על הפוסט, ועל כן לתובע הייתה הזדמנות להתגונן מפני טענות אלה. לפיכך אין מניעה כי אדון בשאלת תחולתן של הגנות אלה גם בנוגע לנתבע 1.

67. אין בידי לקבל את טענת הנתבע 1 לפיה יש לחלק את הפוסט לשני חלקים, ולהחיל על כל חלק הגנה שונה. ודוק; מדובר בפרסום אחד, אליו יש להתייחס כאל מכלול אליו נחשף הקורא. לא ניתן לנתק ולהפריד חלקים ממנו שכן מדובר במקשה אחת.

הגנת אמת הפרסום – סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע

68. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע כי:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

69. הגנת אמת הפרסום דורשת אפוא הוכחה של שני יסודות מצטברים: כי הפרסום המהווה לשון הרע היה אמת; וכי ישנו עניין ציבורי בנוגע לאותו פרסום. באשר לנטל הוכחתם של יסודות הגנת אמת הפרסום, "כאשר הוכח פרסומה של לשון הרע – עובר הנטל לנתבע להוכיח את אמיתות הפרסום" (עניין דייין, פסקה 90).

70. באשר ליסוד הראשון – הפרסום היה אמת – הנתבע 1 טוען כאמור כי החלק הראשון של הפוסט, בו הוא מתאר את השתלשלות העניינים ואת קבלת ארבעת הדו"חות מאת התובע, הנו אמת – ואכן אין מחלוקת בין הצדדים כי ארבעת הדו"חות אכן ניתנו לנתבע 1 על ידי התובע. ואולם, כאמור, לא ניתן להפריד את הפוסט לחלקים, ויש להתבונן עליו כאל מקשה אחת, בדיוק באופן שבו נגש אליו הקורא. על כן, על מנת להוכיח את תחולתה של הגנת אמת הפרסום על הפוסט, על הנתבע 1 להוכיח את אמיתות הפוסט כולו (למעט פרטי לוואי אשר אין בהם פגיעה של ממש). בכלל זאת, על הנתבע 1 להוכיח כי ארבעת הדו"חות ניתנו באופן בלתי מוצדק, "על כלום" בלשונו של התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

עיון בראיותיו של הנתבע 1 מלמד כי לא עלה בידו להוכיח כי איזה מהדו"חות שקיבל מהתובע הנו דו"ח שווא בלתי מוצדק. למעשה, הנתבע 1 לא צירף ולו ראיה אחת להוכחת טענה זו. כך, הנתבע 1 יכול היה לצרף, למשל, ראיות בדבר מועד רכישת האופנוע עליו רכב; בדבר תקינותן הנטענת של מראות האופנוע; בדבר טענתו כי היה בדרכו מהעבודה; אולם הנתבע 1 לא עשה כן. תוצאת האמור, הנתבע 1 לא הוכיח את היסוד לפיו הפרסום היה אמת, ואין תחולה להגנת אמת הפרסום בענייננו.

כפועל יוצא, אינני נדרשת לדון בשאלת התקיימותו של יסוד העניין הציבורי, אולם למען שלמות התמונה, אתייחס גם לעניין זה להלן.

71. בעניין דייין הובהר כי "עניין ציבורי הוא עניין שידיעתו ברבים רלוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו – אם לצורך גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו" (עניין אפל, עמוד 621; ע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808, 826 (1994); רע"א 3614/97 אבי יצחק נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נג(1) 26, 57-56 (1998)). "עניין ציבורי" לא קיים רק בפרסום המזהיר את הציבור מפני סכנה חמורה לחייו או לבריאותו. "עניין ציבורי" הוא מושג רחב יותר, המתייחס גם לחשיבות שבדיון הציבורי בנושא חברתי או פוליטי (ראו גנאים, קרמניצר ושנור, עמוד 189-188). "ככל שהפרטים נוגעים ומשפיעים יותר על אנשים אחרים, כך קטנה הזכות למנוע את הפרסום" (שנהר, עמוד 227-228)... " (שם, פסקה 101).

בענייננו, הדיון בסוגיית "שיטור היתר", ובכלל זאת טענותיו של הנתבע 1 כי קיבל מאת התובע דו"חות בלתי מוצדקים, היא אכן עניין ציבורי-חברתי אשר יש בו כדי להשפיע על הציבור הרחב ועל הדיון הציבורי. על כן, אני סבורה כי בפוסט ישנו עניין ציבורי. אולם לאור אי הוכחתו של היסוד לפיו הפרסום היה אמת, לא חלה בענייננו הגנת אמת הפרסום.

הגנת הבעת דעה בתום לב על התנהגות הנפגע בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי – סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע

72. סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע קובע רשימת הגנות, אשר תנאי משותף לכולן הנו כי הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת מהנסיבות המפורטות בו. וכלשון החוק:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

"15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זו הגנה טובה אם הנאשם

או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו: ..."

73. הנתבע טוען לתחולתן של שתיים מבין הנסיבות המפורטות. האחת, הקבועה בסעיף 15(4) לפיה **"הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות"**, בה אדון כעת.

74. אין חולק כי הפוסט מתייחס להתנהגות התובע בתפקידו כשוטר – דהיינו עת שימש בתפקיד ציבורי או בשירות ציבורי. נותר אפוא לדון בשני יסודותיו הנותרים של סעיף 15(4), הם יסוד הבעת הדעה, ויסוד תום הלב.

75. נקבע כי על מנת שפרסום יסווג כהבעת דעה, "הדברים צריכים להיות מנוסחים בנוסח ברור, כביקורת או כהבעת דעה" (ע"א 90/49 **בנטוב ואח' נ' קוטיק**, פ"ד ה 593, 606). הבעת דעה משקפת "הליך מחשבתי סובייקטיבי" [אורי שנהר, **דיני לשון הרע** (1997) (להלן: **"שנהר"**), בעמ' 309].

עוד נקבע כי האבחנה בין תיאור עובדתי לבין הבעת דעה, נעשית "על פי השכל הישר וכללי ההיגיון" (ע"א 259/89 **הוצאת מודיעין בע"מ ואח' נ' ספירו**, פ"ד מו(3) 48, 55). פרסום יוגדר כהבעת דעה, אם זהו האופן שבו אדם סביר היה מבין את הפרסום (ע"א 723/74 **הוצאות עיתון "הארץ" בע"מ ואח' נ' חברת החשמל לישראל בע"מ ואח'**, פ"ד לא(2) 281, 300); ע"א 698/77 **ועד עדת הספרדים בירושלים ואח' נ' ארנון ואח'**, פ"ד לב(2) 183, 185). הנה כי כן, "הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא הסביר הוא שחולש על סיווגה של האמרה, ואין הוא מנתח ניתוח מדויק כל אמרה ואמרה. רושם זה מושפע מניסוחה של האמרה, ממקומה בכתבה ומהמבנה הכולל שלה..." (ע"א 3199/93 **קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'**, פ"ד מט(2) 843, 857).

זאת ועוד, "בבוא בית המשפט לקבוע אם קטע של פרסום הוא דעה או עובדה, הוא יקפיד לבחון את המלים בהקשר שבו פורסמו, ללא הזדקקות לנתונים חיצוניים, אלא אם אלה היו בידיעתם הרגילה של מי שקרא אותן" (ע"א 723/74 **הוצאות עיתון "הארץ" בע"מ ואח' נ' חברת החשמל לישראל בע"מ ואח'**, פ"ד לא(2) 281, 300). הפרשנות תיעשה תוך בחינת הפרסום בכללותו, כולל הקטעים שבגינם לא הוגשה התביעה (שם, בעמ' 302) ("שנהר, בעמ' 311).

76. בענייננו, בחלקו הראשון של הפוסט, מפרט הנתבע 1 את השתלשלות העניינים, עת קיבל מאת התובע ארבעה דו"חות. בחלקו השני של הפוסט, כותב הנתבע 1: "משטרת ישראל בבקשה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

לבדוק את העובדים. נותנים מדים לבן אדם הלא נכון!!! למה לתת דו"ח על סך 2050 שקלים שבסופו של דבר על כלום?...". הגם שהנתבע 1 לא השתמש במילים מובהקות המצביעות על הבעת דעה, כגון "לדעתי", אני סבורה שממכלול הפרסום עולה באופן ברור כי מדובר בהבעת דעתו של הנתבע 1.

ודוק; מהותו של הפוסט היא ביקורת וקריאה לפעולה מצד הנתבע 1, המבקש כי משטרת ישראל (אשר אף תויגה בפוסט) תבדוק את שוטריה, שכן זה עתה, לטענתו, הוא קיבל ארבעה דו"חות "על כלום". הנתבע 1 בחר לפרסם את הפוסט בפרופיל הפייסבוק האישי שלו, וניסח את הדברים כחוויה אישית שעבר, וזאת שעה שהוא נסער ומתוסכל מחוויה זו. מכלול האלמנטים של הפוסט, דהיינו הפלטפורמה בה בחר הנתבע 1 לפרסם את הפוסט (פרופיל הפייסבוק האישי שלו), זהות המפרסם (אדם אשר זה עתה קיבל ארבעה דו"חות משוטר אחד באירוע אחד) והאופן בו ניסח את הפוסט (ביקורת וקריאה לפעולה, להבדיל מניסוח עובדתי אובייקטיבי של תחקיר עיתונאי, למשל) – מביאים, כך להבנתי, את הקורא להבין את הפוסט כהבעת דעה על ידי הנתבע 1.

77. עוד נקבע, כי "הגנת הבעת הדעה מותנית בדרך כלל בכך, שלצד הבעת הדעה יציין המפרסם גם את העובדות שעליהן היא מסתמכת. עובדות אלה חייבות להיות נכונות (ע"א 90/49 בנטוב ואח' נ' קוטיק, פ"ד ה 593, 605), בניגוד למסקנה המוסקת מהן, שיכולה להיות גם שגויה (ע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ ואח' נ' ספירו, פ"ד מו(3) 48, 55) (שנהר, בעמ' 317). בענייננו, העובדות עליהן נסמך הפוסט הן עצם מתן ארבעת הדו"חות לנתבע 1 על ידי התובע – עובדות אשר אינן שנויות במחלוקת, והובאו קודם לכן במסגרת הפוסט. המסקנה אותה הסיק הנתבע 1 מעובדות אלה, היא כי הדו"חות אינם מוצדקים, כי התובע "חיפש" אותו ולא ביצע את עבודתו כראוי – וזוהי הבעת הדעה, אשר יכולה להיות גם שגויה ועדיין לחסות תחת הגנת סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע.

אני קובעת אפוא, כי במבט על הפוסט כמכלול, לרבות התייחסות לניסוח בו בחר הנתבע 1, לזהות המפרסם, להקשר ולנסיבות בהם נכתבו הדברים ולפלטפורמה בה פורסם הפוסט, הפוסט מהווה הבעת דעה על התנהגות התובע בתפקיד ציבורי.

78. באשר ליסוד תום הלב, הנתבע 1 פרסם את הפוסט בסמוך לאחר התרחשות האירועים המתוארים בו, שעה שהוא נסער ומתוסכל מהחוויה שעבר. התרשמותי כי הדברים נכתבו מדם לבו של הנתבע 1, באופן אותנטי, ומתוך תחושת חוסר הוגנות אותה ביקש לפרוק באמצעות כתיבת הפוסט בפרופיל הפייסבוק שלו, תיוג משטרת ישראל וקריאה לפעולה מצדה שאולי תתקן את העוול שהוא חש כי נעשה לו, ואולי גם מתוך רצונו לקבל תמיכה ועידוד מעוקביו. אני סבורה כי יש בכך כדי ללמד על תום לבו של הנתבע 1. תום לבו של הנתבע 1 עולה גם ממחיקת הפרסום על ידו כ- 14-15 שעות לאחר פרסומו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

תוצאת האמור, הפוסט חוסה תחת ההגנה הקבועה בסעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, והנתבע 1 איננו חב בפיצוי כלשהו כלפי התובע מכוח חוק איסור לשון הרע.

79. הנתבע 1 טוען גם לתחולת ההגנה הקבועה בסעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע, לפיה "הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה".

בע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח', פ"ד מט(2) 843,875, נקבע כי הגנת סעיף 15(6) לא תחול על פרסומים הנוגעים לפעולות שביצעו אנשי ציבור במסגרת מילוי תפקידם, שכן אלה הוסדרו בהוראה המיוחדת שבסעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע. על כן, אינני נדרשת לדון בשאלת תחולתה של ההגנה הקבועה בסעיף 15(6) בענייננו.

האם הפוסט עולה כדי פגיעה בפרטיות

80. התובע טוען כי הפוסט, לרבות הסרטונים שצורפו אליו – סרטונים אשר צולמו על ידי הנתבע 1 ותיעדו חלק מהאירועים שתוארו בפוסט (להלן: "הסרטונים"), עולים כדי פגיעה בפרטיות מכוח סעיפים 2(4) ו-2(6) לחוק הגנת הפרטיות. טענות אלה נטענו על ידי התובע באופן כללי, ביחס לכלל הנתבעים, ומבלי לפרט כיצד כל אחד מפרסומי הנתבעים פוגע בפרטיותו.

81. סעיפים 2(4) ו-2(6) לחוק הגנת הפרטיות מורים:

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

(4) פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או

לבזותו;

...

(6) שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו או בקולו, לשם ריווח;"

סעיף 18(ו) לחוק הגנת הפרטיות מורה:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

"18. במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

...

(ו) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי פסקאות (4) עד (11) לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965;"

מאחר שבענייננו הפוסט מוגן כאמור לפי סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, הגנה זו פורשת כנפיה גם בכל הנוגע לחוק הגנת הפרטיות, וזאת מכוח סעיף 18(ו) הנ"ל. על כן, הנתבע 1 איננו חב בפיצוי כלשהו כלפי התובע מכוח חוק הגנת הפרטיות, וממילא מתייטר הצורך לדון בשאלה האם נפגעה פרטיותו של התובע כתוצאה מפרסום הפוסט.

הנתבעים 3-4

82. הפוסט שותף בעמוד "סטטוסים מצייצים" כמות שהוא, לרבות תיוג הנתבע 1 ככותב הפוסט, ובאופן שבו ברור כי כותב הפוסט המקורי הנו הנתבע 1. בתחתית פרסום הנתבעים 3-4, ומתחת לקווי הפרדה, צוין "אולי יעניין אתכם גם: זוכר אותי? אני השוטר" "המניאקית" שדפקה לך דו"ח" בתוספת קישור רלוונטי (להלן: "התוספת"). מדובר בעמוד פייסבוק פופולרי, בעל למעלה מ-800,000 עוקבים במועד הרלוונטי.

האם פרסום הנתבעים 3-4 עולה כדי לשון הרע

83. נפסק, כי "פעולה של שיתוף עשויה להקנות לפרסום מסוים תפוצה נרחבת ותהודה רבה (ובכך לתרום להפיכתו ל"ויראלי"), מעבר למה שהיה מקבל לולא שותף. כך למשל ייתכן כי מפרסם של פוסט מסוים שיש בו משום לשון הרע אינו בעל חברים או עוקבים רבים, וכך הפרסום המקורי אינו צפוי להיחשף בתפוצה רחבה, אולם כאשר משתמש אחר בעל עוקבים רבים משתף אותו הוא מגדיל את תפוצתו בהרבה באופן שמעצים את הפגיעה בשם הטוב של הנפגע, או לכל הפחות פוגע באותה מידה" (רע"א 1239/19 שאול ואח' נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ (פורסם בבנו, 8/1/2020), פסקה 45 לפסק הדין, מפי כב' השופטת דפנה ברק-ארז).

תוצאת האמור, משקבעתי כי הפוסט הנו בגדר לשון הרע, כך גם פרסום הנתבעים 3-4 עולה כדי לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

84. נותר אפוא לדון בשאלת תחולת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע על פרסום הנתבעים 3-4.

האם פרסום הנתבעים 3-4 חוסה תחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע

85. הדיון בהגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע (הגנת אמת הפרסום) – יפה גם כאן, והגנה זו לא חלה גם באשר לפרסום הנתבעים 3-4.

86. באשר להגנה הקבועה בסעיף 15(4) בחוק איסור לשון הרע, אני סבורה כי מקום בו הפוסט חוסה תחת הגנה זו, כך גם פרסום הנתבעים 3-4 חוסה תחתיה. ודוק; פרסום הנתבעים 3-4 זהה למעשה לפוסט, למעט הבדל אחד, והוא כי פרסום הנתבעים 3-4 פורסם על ידי עמוד "סטטוסים מציצים" תוך תיוג שמו של הנתבע 1 (לעומת הפוסט אשר פורסם על ידי הנתבע 1 בעצמו), באופן שבו ברור כי הנתבע 1 הוא זה אשר כתב את הדברים במקור.

על כן, כשם שהקורא הסביר מבין את הפוסט כהבעת דעתו של הנתבע 1, כך גם הקורא הסביר מבין את פרסום הנתבעים 3-4 באופן זה. אני קובעת אפוא כי מדובר בהבעת דעה על התנהגות התובע בתפקיד ציבורי. ויודגש, התוספת בתחתית פרסום הנתבעים 3-4 נעדרת משמעות כלשהי, שעה שהיא מופרדת בבירור מיתר הפרסום, ולקורא נהיר כי מדובר בהצעה של העמוד עבורו לעיין בפוסט אחר בעניין דומה, כאשר ברור כי מדובר בעניין אחר לגמרי שאיננו חלק מפרסום הנתבעים 3-4.

87. באשר ליסוד הנוסף המהווה תנאי לתחולתה של ההגנה הקבועה בסעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, הוא יסוד תום הלב, אני סבורה כי יסוד זה מתקיים אף הוא בעניין פרסום הנתבעים 3-4. אכן, עמוד הפייסבוק שמפעיל הנתבע 4 הוא בעל תפוצה רחבה באופן משמעותי ביחס לתפוצתו של הפוסט, שפורסם בפרופיל האישי של הנתבע 1 בלבד, ואין ספק שפרסום בעמוד פייסבוק בעל תפוצה רחבה כל כך, טומן בחובו גם מטרות רווח – כפי שהודה הנתבע 4, בכנות, בעדותו (שורות 28-30 בעמ' 4 לפרוטוקול הדיון מיום 10/7/2023). יחד עם זאת, אינני סבורה כי יש בכך כדי ללמד על העדר תום לב מצד הנתבע 4. הנתבע 4 העיד כי "סברתי, כי תופעת "שיטור היתר" שקנתה לה שבייתה במחוזותינו ראויה לביקורת ציבורית, ומכאן הפרסום" (סעיף 7 לתצהירו של הנתבע 4 – 1). עדות זו לא נסתרה אף במסגרת חקירתו הנגדית של הנתבע 4, ולא התרשמתי כי פרסום הנתבעים 3-4 נעשה בזדון, בכוונה לפגוע, או מתוך כוונת רווח בלעדית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

יפים בהקשר זה הדברים שנקבעו בע"א 4/85 צור נ' הוכברג ואח', פ"ד מב(3) 251, 257, מפי כב' השופט ג' בך:

"התנהגותו של הנתבע לא הייתה זדונית... לא הוכח שהייתה לנתבע כוונה כלשהי לפגוע בתובעים בתור שכאלה ונחה דעתי שפעילותו של הנתבע בנושא הנידון נבעה מרצונו לגרום לתיקון מצב עניינים שהיה נראה פגום בעיניו... זאת ועוד: "הנתבע התגלה בפני כמי שמרבה להתיחס לתופעות הנראות לו שליליות בחברה הישראלית ולהגיב עליהן במכתבים שהוא נוהג לשלוח לנוגעים בדבר".

שוכנעתי אפוא כי פרסום הפוסט על ידי הנתבע 4 בעמוד "סטטוסים מצייצים" נעשה בתום לב, מתוך רצונו של הנתבע 4 להביע ביקורת ציבורית על התנהלות התובע שנראתה בעיניו פגומה, וכי אין בכוונת רווח שליוותה פרסום זה כדי להעיד על חוסר תום לב השולל את תחולת ההגנה הקבועה בסעיף 4(15) לחוק איסור לשון הרע. תום לבו של הנתבע 4 נלמד גם מהסרתו של פרסום הנתבעים 3-4 מיד לאחר פניית התובע, הגם שהיה מדובר בכשבעה חודשים לאחר פרסומו.

88. תוצאת האמור, פרסום הנתבעים 3-4 חוסה תחת ההגנה הקבועה בסעיף 4(15) לחוק איסור לשון הרע, והנתבעים 3-4 אינם חבים בפיצוי כלשהו כלפי התובע מכוח חוק זה.

האם פרסום הנתבעים 3-4 עולה כדי פגיעה בפרטיות

89. קביעותיי לעיל בנוגע לנתבע 1 באשר לחוק הגנת הפרטיות, יפות גם כאן. אני קובעת אפוא, שההגנה הקבועה בסעיף 4(15) לחוק איסור לשון הרע, חלה גם בנוגע לפגיעה הנטענת בפרטיותו של התובע, וזאת מכוח סעיף 18(ו) לחוק הגנת הפרטיות. על כן, הנתבעים 3-4 אינם חייבים בפיצוי כלשהו כלפי התובע מכוח חוק הגנת הפרטיות, ומתייטר הצורך לדון בשאלה האם נפגעה פרטיותו של התובע כתוצאה מפרסום הפוסט.

90. בהינתן קביעותיי לפיהן אין הנתבעים 3-4 חייבים פיצוי כלשהו לתובע, אינני נדרשת לדון בשאלת קיומה של יריבות בין התובע לבין הנתבעת 3, או בסוגיית נוהל "הודעה והסרה" ושאלת תחולתו במקרה דנן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

הנתבע 6

91. אזכיר, כי הנתבע 6 פרסם בקבוצת הפייסבוק "פשפשוך – אופנועים וקטנועים" את התגובות הבאות:

"זה החלאה חברים לשתףףף כמה שיותר" (בצירוף תמונת הפרופיל של התובע בחשבון הפייסבוק שלו)

"מעלה שוב שתבינו שגם לחבר שלי הוא עשה נתן לו דוחות של 3 אלף פלוס הורדה ואישור של חצי שעה להגיע לבית כאילו בבוקר זה לקחת תרכב בגרר תיזהרו ממנו להוציא מצלמה ישר ולצלם שגיא עובד השם של הבן שרמוטה לשתף חברים כמה שאפשר שהפוסט הזה יגיע לאלף שיתופים ולהצינור"

"זה האמא של הבני שרמוטות זה זיין את חבר שלי על כלום צילמתי אותו עשה לו בכוונה התחיל לעשות איתו מלחמות יעני מי יזיין את מי יותר על רעש הוא אומר לו על חלונות שבכלל לא כהים פנסים במצב לבן בקיצור נתן לו איזה ארבע דוחות והורדה מהכביש 3 ומשהו אלף שקל מצרף סירטון של הבן שרמוטה"

"תראה הבן שרמוטה ההוא שנתן 3 אלף שקל דוחות איך הואלך הורדה על כלום אמר לך עכשיו גם על הסיגרייה שזרקת עוד 500 שקל בן שרמוטה צריך לעשות לו שיימינג בכל הרשתות"

"המשכנו אצלו בפוסט שלו על הקיר כולם כבר שם חברים"

כמו כן, פרסם הנתבע 6 תגובה לפוסט שפרסם התובע בפרופיל הפייסבוק האישי שלו, שזו לשונה: "מדוייק שגיא עובד אתה חלאה המין האנושי".

האם פרסומי הנתבע 6 עולים כדי לשון הרע

92. פרסומי הנתבע 6 כוללים קללות וגידופים רבים, אשר כשלעצמם אינם מהווים בהכרח לשון הרע (שנהר, בעמ' 131; רע"א 10520/03 **איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר** (פורסם בנבו, 12/11/2003), פסקה 26 לפסק הדין). עם זאת, פרסומי הנתבע 6 כוללים, בחלקם, אזכורים מצדו לפיהם נתן התובע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

דו"חות שווא, לטענתו ("על כלום"). אזכורים אלה עלולים להיחשב כלשון הרע, שכן הם עלולים לפגוע בתובע במשרתו, ו/או לעשותו מטרה לשנאה או לבזז מצד הציבור, כאמור בסעיף 1(3) ו-1(1) לחוק איסור לשון הרע.

יחד עם זאת, בשונה מהפוסט, פרסומי הנתבע 6 אינם מתארים חוויה אישית, והם אינם כוללים תיוג של משטרת ישראל. למעלה מכך, וזהו החשוב לענייננו, פרסומי הנתבע 6 הינם תגובות לרשומות (בשונה מהפוסט שהוא הרשומה עצמה), תגובות בודדות הנבלעות בתוך בליל של תגובות רבות אחרות שפורסמו על ידי גולשים רבים. ככאלה, המשקל שמייחס להם הקורא נמוך, וקשה יותר להגדירם ככאלה אשר עלולים לפגוע בתובע במשרתו ו/או לעשותו מטרה לשנאה או לבזז מצד הציבור. למעשה, יש בהם כדי להעיד יותר על הנתבע 6 עצמו ועל סגנונו הנמוך, מאשר על התובע.

יפים בהקשר זה דבריו של כב' השופט א' ריבלין [כתוארו אז] ברע"א 4447/07 רמי מור נ' ברוק אי.טי.סי (1995) החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ (פורסם בנבו, 25/3/2010), בפסקה 18 לפסק הדין:

"המשקל המועט שניתן לעיתים קרובות להתבטאויות במסגרת תגוביות בכלל, ובמסגרת תגוביות אנונימיות בפרט; ריבוי התגוביות באופן שלעיתים קרובות הפרסום המשמיע "נבלע בהמון"... עשויים לעיתים תכופות לייתר את הצורך האמיתי בקיומה של תביעת לשון הרע, ואף להפוך את טענות הנפגע ליזוטי דברים".

תוצאת האמור, פרסומי הנתבע 6, חרף אי הנוחות שהם מעלים והגם שהם מתאפיינים בטעם רע, אינם עולים כדי לשון הרע.

למעלה מן הצורך ולמען שלמות התמונה, אדון גם בשאלת תחולתן של ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע על פרסומי הנתבע 6.

הגנת אמת הפרסום – סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע

93. לא הוכח בפניי כי פרסומי הנתבע 6 אשר כללו טענות בדבר דו"חות בלתי מוצדקים שניתנו על ידי התובע – הנם אמת. הנתבע 6 לא צירף כל ראיה באשר לכך, ובפרט לא הביא לעדות את חברו אשר על פי הנטען קיבל דו"חות בלתי מוצדקים מאת התובע. על כן אין תחולה להגנת אמת הפרסום בעניין פרסומי הנתבע 6.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

הגנת הבעת דעה בתום לב על התנהגות הנפגע בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי – סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע

94. בדומה לפוסט, גם פרסומי הנתבע 6 מתייחסים להתנהגות התובע בתפקידו כשוטר – דהיינו עת שימש בתפקיד ציבורי או בשירות ציבורי. זאת ועוד, בדומה לפוסט, גם מהותם של פרסומי הנתבע 6 הנה ביקורת על התנהגות התובע וקריאה לפעולה כנגד התנהגות זו – זאת כעולה מאופן ניסוח הפרסומים, מהפלטפורמה במסגרתה פורסמו ומהנסיבות שבהן פורסמו. כפי האמור, בלשון הפרסום יש כדי להעיד יותר על המפרסם מאשר על התובע מושא הפרסום, שלא בטובת הראשון. על כן, ניתן היה לומר כי הקורא יבין את פרסומי הנתבע 6 כהבעת דעה, להבדיל מקביעת עובדה.

עם זאת, קריאתו המפורשת לעשיית שיימניג לתובע, קריאתו להרבות בשיתופים על מנת להגיע לפלטפורמות נוספות, ואף אם אני משמיטה מכלל דבריו את הלשון הבוטה, הקללות והגידופים, חורגים בעיניי ממתחם שאפשר להגדירו כתום לב. לא כל שכן מקום בו כפי האמור לא עומדת לנתבע זה הגנת אמת הפרסום. יתכן שמצא לפרסם את תגובותיו מתוך תסכול וכעס שחש כלפי ההתנהגות המיוחסת לתובע, אך אינני יכולה לקבוע שלא עשה כן אף בכוונה לפגוע.

אני קובעת אפוא, כי לו היה בפרסומי הנתבע 6 משום לשון הרע, גם לא הייתה עומדת לו הגנת הבעת דעה בתום לב.

95. בדומה לפוסט, גם בעניין פרסומי הנתבע 6 אין תחולה להגנה הקבועה בסעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע, והדברים שנקבעו שם יפים גם כאן.

96. מכל מקום ומשעה שקבעתי כי פרסומי הנתבע 6 אינם מהווים לשון הרע, הנתבע 6 איננו חב בפיצוי כלשהו כלפי התובע מכוח חוק איסור לשון הרע.

פגיעה בפרטיות

97. כזכור, סעיפים 4(2) ו-2(6) לחוק הגנת הפרטיות מורים:

”פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

(4) פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או

לבזותו;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

...

(6) שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו או בקולו, לשם ריווח;

98. סעיף 6(2) לחוק הגנת הפרטיות איננו רלוונטי בעניינו של הנתבע 6, שכן לא נטען בפניי (וממילא גם לא הוכח) כי בבסיס פרסומי הנתבע 6 הייתה מטרת רווח. נותר אפוא לבחון האם חל בעניינו של הנתבע 6 סעיף 4(2) לחוק הגנת הפרטיות, הנוגע לצירוף תמונת הפרופיל של התובע בחשבון הפייסבוק שלו (להלן: "התמונה") לתגובה שפרסם הנתבע 6, לפיה "זה החלאה חברים לשתףףף כמה שיותר".

99. אין חולק כי אין בתמונה, כשלעצמה, כדי להשפיל או לבזות את התובע, שאחרת הוא עצמו לא היה בוחר לפרסמה כתמונת פרופיל בחשבון הפייסבוק שלו. השאלה המתעוררת הנה, האם בפרסום התמונה בליווי הטקסט לפיו "זה החלאה חברים לשתףףף כמה שיותר", יש כדי להוות פגיעה בפרטיות מכוח סעיף 4(2) הנ"ל.

במסגרת פסק הדין בעניין רע"פ 9818/01 סולטן נ' ביטון, פ"ד נט(6), 554 עסק כב' הנשיא א' ברק בפרשנותו של 4(2) לחוק הגנת הפרטיות. הגם שבאותו עניין פרשנותו של כב' הנשיא א' ברק נעשתה בהקשר של עבירת הפגיעה בפרטיות הקבועה בסעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, אני סבורה כי הדברים שנקבעו שם יפים גם לעניינו, דהיינו בנוגע לעוולת הפגיעה בפרטיות הקבועה בסעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות, שכן עסקינן בפרשנות יסודותיו של סעיף 4(2) הזהים הן בעבירה הפלילית והן בעוולה האזרחית:

"ההכרעה הנדרשת כאן היא בין שני פירושים אפשריים. לפי הפירוש האחד, האיסור הפלילי הוא רק על פרסום תצלום של אדם, כאשר נסיבות פרסומו של אותו תצלום מסוים עלולות להשפיל את האדם או לבזותו ("הפירוש הראשון"). פירוש זה מתמקד בתצלום, ולפיו האחריות הפלילית נובעת ראשית כול מתוכן התצלום במשולב עם הנסיבות שבהן פורסם תוכן זה. כך למשל פרסום תצלום של אדם דתי המפר מצווה בעיתון המופנה לקוראים דתיים. פרסום שכזה עלול לגרום להשפלה ולביזוי עקב השילוב של תוכנו של הצילום עם הנסיבות שבהן פורסם. פירוש זה מצמצם לכאורה את האחריות הפלילית, מפני שהוא מחייב ש"פוטנציאל ההשפלה" או "פוטנציאל הביזוי" יהיה טבוע בתצלום עצמו, ואילו הבחירה בנסיבות הפרסום אך מביאה את הפוטנציאל הזה לכלל מימוש (מביאה אותו לדרגת "עלולי"). לפי הפירוש האחר, האיסור הפלילי חל על פרסום של כל תצלום של אדם, יהיה אשר יהיה תוכנו של התצלום, כאשר ההקשר שבו הושם התצלום עלול להשפיל את האדם או לבזותו ("הפירוש השני"). פירוש זה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

מתמקד בהקשר הפרסום, ולא בתוכן התצלום, ולפיו אין חשיבות אם התצלום עצמו כולל פוטנציאל של השפלה או לעג, ודי שהשימוש שנעשה בתצלום יוצר את הסיכון הזה...

לדעתי, מבין שני הפירושים האפשריים יש לבכר את הפירוש הראשון. פירוש זה כאמור מייחס חשיבות לתוכן התצלום ומטיל אחריות רק כאשר בתצלום עצמו מצוי פוטנציאל של השפלה או של לעג, ובנסיבות פרסומו יש רק לממש פוטנציאל זה. לגישתי זו כמה טעמים: ראשית, הפירוש הראשון נלמד מתכליתה של העבירה הקבועה בשילוב הסעיפים 5 ו-4(4). מדובר בעבירת פגיעה בפרטיות. זו עבירה בעלת היקף רחב. היא תופסת שורה ארוכה של התנהגויות, המנויות בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות. המשותף לכל ההתנהגויות הללו הוא פגיעתן בפרטיותו של אדם בין בדרך של חדירה לרשות הפרט ולצנעת חייו ובין בדרך של חשיפת ד' אמותיו של אדם לעיני כול... הפירוש הראשון אכן מבטיח הגנה על הפרטיות – הוא אוסר פרסום תצלום של אדם כאשר בתצלום יש כדי לחשוף היבט מצנעת חייו של האדם, העלול להשפילו או לבזותו...

שנית, העדפת הפירוש הראשון מתבקשת מהגיונו הפנימי של סעיף 2(4). הסעיף מגדיר כפגיעה בפרטיות פרסום של תצלומים בלבד. הוא אינו עושה כן באשר לפרסום ציורים או רישומים של בני-אדם, ויהיו ציורים או רישומים אלה מדויקים ככל שיהיו. ההתייחסות לתצלומים בלבד מחזקת את המסקנה כי עניינו של הסעיף במניעת חדירה פוגענית לצנעת הפרט באמצעים טכנולוגיים, ולא בהגנה מפני שימוש פוגעני במראה פניו...

...מוסכם שבתצלומיה של המשיבה כשלעצמם אין כדי להשפילה או לבזותה. התצלומים מתעדים את המשיבה באזור גן הילדים, ולא ניתן ללמוד מהם דבר לטוב או לרע. הם פורסמו בהקשר העלול להשפילה או לבזותה בעיני הבריות... המערערים פרסמו תמונה "תמימה" בהקשר פוגעני. בכך אפשר שפגעו בשמה הטוב של המשיבה, אך אין במעשיהם פגיעה בפרטיותה... (שם, פסקאות 38-45 לפסק הדין)

הנה כי כן, משקבעתי כי אין בתמונה כשלעצמה כדי להשפיל או לבזות את התובע, אין בידי אלא לקבוע כי אין תחולה בענייננו לסעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות.

תוצאת האמור, פרסומי הנתבע 6 אינם עולים כדי פגיעה בפרטיות התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

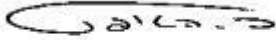
ת"א 5798-01-22 עובד נ' פרץ ואח'

סוף דבר

1. התובענה נדחית במלואה.
2. הפוסט ופרסומי הנתבעים 3-4 עולים כדי לשון הרע, אולם הם חוסים תחת ההגנה הקבועה בסעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע.
3. הנתבעים 1 ו-3-4 אינם חבים בפיצוי כלשהו כלפי התובע מכוח חוק איסור לשון הרע או מכוח חוק הגנת הפרטיות.
4. פרסומי הנתבע 6 אינם עולים כדי לשון הרע, אך לו הייתה קביעתי בעניין זה אחרת, לא הייתה עומדת לו ההגנה כלשהי לפי חוק איסור לשון הרע.
5. פרסום תמונת התובע על ידי הנתבע 6 אינה עולה כדי פגיעה בפרטיות התובע.
6. התובע ישלם לנתבעים 1, ו-3-4 הוצאות משפט בסך כולל של 20,000 ₪, בחלוקה הבאה: 10,000 ₪ לנתבע 1; 10,000 ₪ לנתבעים 3-4.
7. בהינתן לשון פרסומי הנתבע 6 אינני מוצאת לפסוק לו כל הוצאות שהן.
8. כלל הסכומים ישולמו בתוך 45 ימים החל מהיום, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק, מהיום ועד מועד התשלום המלא בפועל.

מזכירות בית המשפט תמציא לצדדים את העתק פסק דין כחוק.

ניתן היום, ה' טבת תשפ"ד, 17 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.

כרמלה האפט, סגנית נשיא